

Krisztinai füvesasszony

Pár évvel ezelőtt még nem tudtam volna elképzelni, hogy a hetivásáron ez a parasztasszony füveket áruljon.

Azelőtt sokkal fennhéjázóbbak voltunk. Lenéztük volna őt. Az orvosságot okvetlenül dobozban, üveg dugós cseppentőüvegből kívántuk, mintha bizony annyira különböznénk a kutyáktól, melyek a mezőn millió és millió fű közül csalhatatlanul ki tudják választani, amire épp szükségük van.

Ma alázatosabbak lettünk, tudósabbak. Nem becsüljük túl a tudás külsőségeit, becsüljük az igazi ösztönön alapuló tudást. Koplalunk, mint a fakírok, álmokat fejtünk, mint a falusi banyák, vajákolunk, mint a középkori bűbájosok, szóval közeledtünk a természethez, mely mégsem olyan átlátáson titok nélkül való, mint a múlt század tudománya vélte.

Ezért tűnt fel a füvesasszony itt a Mária-szobor mellett.

Egyenként emelgetem fűkötegeit. Nagyon közlékeny. Harapófogóval kell kivennem a tudományát.

- Szarkaláb?
- Vértisztító.
- Repcefű?
- Gyomor ellen. *(Így mondta.)*
- Fehér üröm?
- Köhögésre. Akár a sorkantifű, a bojtorján, a pemetefű.
- A papsajt? *(Amelyik nem mindig papsajt.)*
- Az is.
- Hát ezek?
- Farkasalma, tisztosfű. Mind a kettő sebnek. Füröszteni.
- *(Ahá, antiszepszis.)* És a békaropka?

– Az a vesének. Tisztítja a vért. A szenna, az anyalevél hashajtó, a cinkfű vérzés ellen, nőknek.

– Mire használja a bodzát, meg azt ott, ni?

– Ez izlandi moha. Tüdőnek. (*Gondolkozik.*) De a vesének is igen jó.

– És ez, néni?

– Ökörfarkkóró. A kisgyereket erősíti, csöndesíti. Agácatea, hársfavirággal keverik. A fekete nadály csúsz, szaggatás ellen való.

– Diólevél?

– Fejmosásra.

– (*Szóval kozmetika is.*) Tökmag? Édesgyökér?

– Rágni.

– (*Cheewing gum, melyből amerikai gyárosok milliárdokat szereztek.*) És a kamillatea?

– Az mindenre jó. Mindenre – ismétli határozottan.

Elcsodálkozom ennyi bibliai egyszerűségen. Odafordulok hozzá:

– Nem tudna valamit álmatlanság ellen?

– Gyereknek?

– Nem, nagyobbak. Felnőtteknek, írónak.

– Aprótea – kiált –, aprótea kell annak – s máris csomagolja az újságpapírba az apróteát.

Meg fogom próbálni. Ha a néni talárt, főveget hordana, s latinul beszélne, nem bíznék benne jobban. Ezek a szerény, illatos fűvek a járda szélén, a parasztkendőn, olyan jószágosak.

Isten ingyen patikája. Beteg lelkeknek való füves kertecske.

(*Pesti Hírlap*, 1926. április 11. – H, 425–426. old.)